

Egy forró sportnap Slavonski Brod-ban

2017. június. 6-án ...

Reggel 7 órakor indult Pécsről a kisbuszunk. A magyar „delegációt” Végső Ferenc vezette. A jármű tömve volt lelkes sportrajongókkal, szerteguruló labdákkal, kanyarban nagy csattanással felboruló petanque felszereléssel. Már érezhető volt a nap heve, ezért nem csak a hangulat volt forró. A társaság jól hidratáltságáról egy körbe járó üveg „babavíz” is gondoskodott.

A szigorúbb határzár miatt a beremendi határátkelőnél a buszból kiszállva és egyesével önmagunkat igazolva, közel $\frac{3}{4}$ órás várakozás után értünk át Horvátországba. Első állomásunk Eszék volt, ahol tolmácsunk, Erika szállt be férjével, Ivánnal az őket megillető első ülésekre. Erika nagyon kedvesen ismertette napi programunkat. Hamarosan meg is érkeztünk Slavonski Brod városka mellett található, Száva-parti kiránduló és rekreatív központba, POLOJ-ba. A horvát posta zászlajával feldíszített lábas - ház aljában már várt minket a hazai legénység. Mindkét részről rövid vezetői beszéd hangzott el a napi programokra, a rendezvény céljára, valamint a jövőbeni tervekre vonatkozóan.

Azt szinte mondanom sem kellene, hogy terített asztalok – helyesebben sörpadok – vártak ránk, valamint egy üdítővel és Osjecki sörrel tömött hűtőszekrény. Horvát vendéglátónk jelezte, Erika tolmácsolta, hogy önkiszolgálással élhetünk az ital és étel tekintetében. Mint mondták, hamarosan készen lesz a reggeli, ami csevap és grill sült húsok lesznek. A társaságunk össze is nézett és mosolygott erre a reggeli ajánlatra. Hamarosan tele is lettek a melegen tartó edények a jelzett finomságokkal, vendéglátóink az asztalok között sürgölődve kínálták fel mellé a zöldségekből álló köretet és a kenyeret. Bízvást mondhatom, hogy hasonlóan bőséges és tartalmas reggelit kevés esetben láttunk még. Fogyott is az éték – nagy sikerrel. Természetesen hasonló lendülettel járt a társaság a hűtő felé is, hiszen a folyadék utánpótlást a nap heve is indokoltta tette.

Fel is támadt a gyanú, hogy ez már a férfi focimeccs bundázási kísérlete sportbarátaink részéről. Egy ilyen reggeli után azért elnehezedik a test...

A két érintett csapat fel is öltötte mezét. Kedves jelenet volt, mert két azonos színű mez került a játékosokra, melyek között annyira kicsi volt a különbség, hogy a csapattagok sem tudták volna megkülönböztetni egymást a meccs hevében. Ezért a hazaiak mezt váltottak. A fogadásunkkor viselt pink felsőt húzták vissza, kis szmájlival a mellrészén.

A mérkőzés füves pályán, kissé magas fűben zajlott a közönség lelkes biztatása, s megannyi szövetségi kapitány utasításai, bekiabálásai mellett. A kis szmájli nem hiába mosolygott a horvát mellkasokon, a meccset 3 : 0 –ra nyerték a hazaiak. (Ha jól emlékszem... nem, nem a pia miatt.)

Az összecsapás után sem lankadt azonban a hangulat, hanem inkább a Száva vízébe vetették magukat a vendégcsapat tagjai. Jól is esett a hűvös víz a megfáradt lábaknak, felhevült testeknek.

A következő esemény a városnézés volt, ahova a busz szállította a magyar csoportot. Erika tolmácsolásában helyi idegenvezetést kaptunk. A 65 ezres lélekszámú település nevének jelentése és különböző korszakokban betöltött szerepének ismertetése mellett városnéző sétát is folytattunk. A Száva-parti rakparton tudtunk meg mindent a város katonai jelentőségéről és múltjáról, beülhettünk az ördög szájába a Potjeh-szobornál, és a rekonstrukción átesett főtéren is alkalmunk nyílt egyet fagyizni, a szuvenir boltban vásárolgatni. És ugye, fiúk, nagy élmény volt annak a gyönyörű, magas, kerékpáros lánynak a látványa is ott a szuvenir bolt előtt, akit meg is szólítottatok és körbevettetek?

Végállomás a vár volt, ahol a felújított épületek és bástyák között sétálva találkozhattunk a régi, romos részekkel is, melyek felújítását tervezi a település. Remélhetőleg sikeres lesz a program.

A forró, nyárias nap befejezéseként vendéglátóinkhoz visszatérve horvát és magyar zenét váltakozva hallgatva, újból mód nyílt egy fürdőzésre a folyóban, némi ejtőzésre az árnyas vízparton, majd sor került az estebédre is, mely újfent nyálcsorgató menüt hozott. Vendéglátóink szervírozásában hideg sülték kerültek az asztalra káposzta salátával és kenyérrel, majd koronaként a mákos és diós beigli is megérkezett.

A hangulat végül egész magas fokra emelkedett, némi karaoke segítségét is igénybe véve megkezdődött a közös tánc is. A társaság elvegyült és a nyelvi nehézségeket némi szeszfokkal oldva már baráti vállveregetések és közös éneklés mellett került sor a búcsúra.

Azt mondhatnánk, hogy a mulatság akkor ért véget, amikor igazán megkezdődött volna, amikor már baráti szálak szövögetése indult meg a távoli „munkatársak” között.

Köszönjük ezt az igen szíves, ínyencségekkel teli, élményekben gazdag napot a Horvát Postás Szakszervezet vezetőinek, munkatársainak, barátainknak. Reméljük, hogy hamarosan találkozunk és mi is vendégül láthatjuk őket.

A mielőbbi viszontlátásra!

Kranz Gábor